

τικὴν ἀπὸ τῆς τελευταίας δικαστικῆς πράξεως (§ § 1—2).—II ὅτι ἡ πολιτικὴ δικονομία ἐκάνησε τοὺς τρόπους τῆς καταργήσεως καὶ τῆς ἐντελοῦς ἀποπερατώσεως τῆς δίκης· ἀλλ', ἐν ἡ περιπτώσει τὸ δικαίωμα, δι' ὃ ἕνεκα λόγων τυπικῶν καταργήθη, δίκη, δὲν ἔχει ἀποσβεσθῆ, διὰ παραγραφῆς, δύναται νὰ ἐγερθῆ νέα δίκη (§ 3).—III ὅτι, κατὰ τὴν ἐρμηνεϊάν τοῦ ἀρθροῦ 189 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, τεθέντος ἐν ἰσχύϊ καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐκ μεταφράσεως τοῦ γαλλικοῦ ἐμπορικοῦ κώδικος, ἀνεφύησαν δυσχέρειαι, ἰδίως ἕνεκα τῆς φράσεως α. . . ἢ ἀπὸ τῆς τελευταίας δικαστικῆς καταδιώξεως», τῆς νομολογίας ἀποδεξαμένης τὴν πεπλανημένην, κατ' ἐμέ, γνώμην, ὅτι ἡ παραγραφὴ αὐτῶν ἐπιδίκων ἀπαιτήσεων ἐκ συναλλαγματικῶν καὶ ἐμπορικῶν γραμματίων εἶναι πενταετής (§ 4—7).—IV ὅτι ὅλα τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια δὲν εἶναι καὶ ἐμπορικά, τὰ δὲ δι' ἀστικὰς διαφορὰς παραγράφονται μετὰ τριάκονταετίαν (§ § 8—9).—V ὅτι, καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀρχαιοτέρα νομολογία ἦτο διάφορος (§ 10).—VI ὅτι τὸ ἀρθρον 189 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου συγκρούεται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀστικοῦ νόμου (§ § 11—12).—VII ὅτι, προκειμένου περὶ ἀποσβέσεως τοιούτων ἐπιδίκων ἀπαιτήσεων, ἐπικρατεστέρα ἢ περὶ τεσσαρακονταετοῦς παραγραφῆς διάταξις τοῦ ἀστικοῦ νόμου (§ § 13—

14).—VIII ὅτι, «τὰ εἰδικὰ τῶν γενικῶν ἐπικρατεστέρα» (§ 15).—IX ὅτι τὸ γαλλικὸν «*es'il n'y a eu condamnation*», μεταφρασθὲν «*ἀν δὲν ἐξεδύθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις*» δὲν ἀπαιτεῖ τελεσίδικον, ἀλλ' ἀπλῶς ὀριστικὴν, **τοιαύτη δὲ καὶ ἡ ἐρμηνὴν ἀπόφασις** (§ § 16—21).

Ὅπως δὴ ποτε καὶ ἐκ τῆς ἀναλύσεως τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ζητημάτων ἀποδεικνύεται ὅποσαι περιπλοκαὶ ἀναρῶνται ἐν Ἑλλάδι, τὸ μὲν ἕνεκα τῆς μὴ ψηφίσεως τοῦ ἐλληνικοῦ ἀστικοῦ κώδικος, τὸ δὲ ἕνεκα τῆς μὴ βελτιώσεως τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, συμφώνως πρὸς τὴν λοιπὴν ἐν Ἑλλάδι ἰσχύουσαν νομοθεσίαν καὶ πρὸς τὴν πρόσδοκον τοῦ ἐμπορίου, δι' ἄλλους τε λόγους καὶ ἕνεκα τῆς ἀναπτύξεως τῆς κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν συγκοινωνίας.

